

1. KAPITOLA

„Paní Niklová, proberte se, musíme vám udělat výplach žaludku.“ Ženský hlas zní jakoby zdálky. „Paní Niklová, no tak,“ naléhá. Všechno se zdá být tak daleko a já se cítím tak lehce. „Otevřete oči, spolupracujte!“ Burcuje mě ze snu, ze kterého jsem se už nechtěla probudit. Je vytrvalá a mně nakonec nezbyvá nic jiného než následovat její pokyny. Snažím se rozkoukat. Bílá, všude jen bílá. To už je to nebe? Ležím na bílé posteli. Krom ženy vidím mladého muže, který se mě snaží zvednout do sedu. Vše je jak zpomalený film. Pomalu si začínám uvědomovat, o co tady jde.

Pokouším se o kontakt s okolním světem, ale než se stihnu rozkoukat, ucítím v krku plastovou trubici. Obsah mého žaludku je v ohrožení. A je to venku. A znova a znova a znova... Je to až k nevíře, kolik toho ze mě jde, když jsem za posledních pár dnů prakticky nic nesnědla. Cítím se vyčerpaně, ale trápení zjevně nekončí. Žena v bílém mi do trubice nalévá černou tekutinu s komentářem, že jde o aktivní uhlí. Chvilí mám pocit, že se bude celé představení pro velký úspěch opakovat. Hypnotizuji obsah žaludku, zatímco se mé lůžko dává do pohybu. Zmateně

se rozhlížím kolem sebe a začínám si být jistá. Jsem v nemocnici. Teď už je mi jasné, co tu dělám.

A co teď? Kdo mi pomůže? Co budu dělat? Co bude dál? Otázky se na mě překotně valí ze všech stran. Změř myšlenek vyruší až příjezd na pokoj obležený starými lidmi. Projíždíme kolem chroptícího pána napojeného na spoustu hadiček. Míjíme paní, taktéž omotanou hadičkami, která opakovaně vykřikuje: „Pavlíčko!“ Na její volání však nikdo nereaguje. Kdopak asi je ta Pavlíčka?

„Tak jsme v cíli,“ oznámí mi mladík – asi zdravotní bratr, usoudím. Ani nestihnu vydechnout a už je u mě sestra, aby mi do levé paže zavedla jehlu s kapačkou. „A ještě vás napojím na EKG,“ oznámí mi. Sleduji, jak se na monitoru rozkmitá čára, která ještě před chvílí nejevila známky života. Vedle oscilující křivky zahlédnu číslo 45. Hm, solidně nízký tep. Tlak je kupodivu na mé poměry vysoký, 120 na 80. Takový jsem měla jediné v těhotenství.

Těhotenství. Hlavou mi bleskne obrázek mé malé dcerky doprovázený nepříjemným sevřením žaludku. Znovu pohlédnu na monitor a pozoruji, jak vzrůstá má tepová frekvence, než se ustálí na hodnotě 62. Proč jen se to muselo stát zrovna mně? Čím jsem si to zasloužila? Sebelítost vyvolá další vlnu úzkosti, která se mi prožene tělem jako lavina. A dost, Alice, přestaň se užírat, vždyť víš, že to nikam nevede. Vzpomínky z dětství se na mě ovšem valí jako o závod a s každou z nich emoce sílí. Kéž by existovalo něco, čím bych to celé mohla zastavit.

Z temných myšlenek mě alespoň na chvíli vysvobodí sestra s dotazem, zda nepotřebuji na záchod. „Ano,“ odpovím a už se na posteli zvedám, abych mohla odkráčēt na toaletu. „Ne, ne,“ zastaví mě, „tady jste na jipce, kde se na záchody nechodí. Dostanete ode mě mísu, kterou si zas za chvíli vyzvednu.“ Ach jo, tak to bude oříšek, pomyslím si. Mám pocit, jako bych čůrala do